

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **B. S.**
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.
sídlem Karlovo náměstí 28, 120 00 Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2016, č. j. MV-17737-5/SO-2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt na území České republiky od 19. 6. 2006. Dne 6. 3. 2014 zahájilo Ministerstvo vnitra z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (viz též čl. II bod 1. zákona č. 314/2015 Sb.; dále jen „zákon

o pobytu cizinců“). Přípisem ze dne 31. 8. 2015 byl předmět řízení rozšířen o zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-470-30/ZR-2014, ministerstvo zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu dle obou citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území. Důvodem byla opakovaná trestná činnost žalobce, čímž byl jednak narušen veřejný pořádek, jednak byla naplněna podmínka pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

2. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná k rozkladu žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnila tak, že povolení k trvalému pobytu se ruší pouze dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, lhůta k vycestování zůstala nedotčena. Důvodem této změny byla skutečnost, že ministerstvo neprokázalo narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť vycházelo i z podkladů, které se nevztahují k osobě žalobce, nýbrž k osobě V. S., za kterého se měl žalobce dle sdělení Policie České republiky v minulosti na území České republiky údajně vydávat a pod jehož identitou se měl dopouštět trestné činnosti. Podle žalované z toho nelze bez dalšího dovozovat trestnou činnost žalobce. Žalobce byl pod jménem B. S. pravomocně odsouzen pouze jednou, a to za přečiny krádeže a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce čtrnácti měsíců, čímž byla naplněna hypotéza § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobce ve včas podané žalobě předně uvedl, že správní orgány porušily základní zásady stanovené zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád.
4. Dále žalobce brojil proti aplikaci § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ohledně odsouzení rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 8. 2012, sp. zn. 5 T 147/2012, byl totiž podle § 368 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, a proto mu byl usnesením Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2013 uložený trest prominut. V důsledku amnestie prezidenta republiky se tedy na žalobce ze zákona hledí, jako by mu nepodmíněný trest odnětí svobody uložen nebyl. Jestliže tedy bylo napadeným rozhodnutím žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, přestože se na něj hledí, jako by mu nepodmíněný trest odnětí svobody uložen nebyl, je toto rozhodnutí nesprávné a nezákonné.
5. Zrušení trvalého pobytu by též nepřiměřeně zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobce. V České republice má veškeré rodinné a sociální zázemí, manželku, tři děti (přičemž z nich nejmladší nezletilá dcera A. navštěvuje v Brně základní školu) a vnuka, přičemž všichni jeho rodinní příslušníci mají na území České republiky povolený pobyt. Zrušení povolení k trvalému pobytu je tedy v případě žalobce v rozporu se zájmem na slučování rodin a výrazným způsobem by narušilo jeho rodinný život a veškeré rodinné zázemí celé jeho rodiny.
6. Žalovaná zcela opomíjí, že soukromý a rodinný život člověka tvoří pouze schopnost vytvořit rodině materiální zázemí a úspěšné zajištění školní docházky a prospěchu nezletilých dětí. I člověk, který je nezaměstnaný a který nedokáže (nebo neumí) zajistit řádnou školní docházku a prospěch svých nezletilých dětí, má právo na ochranu svého

soukromého a rodinného života, a i takový člověk může být důležitý či dokonce nezbytný pro harmonické fungování rodinného života celé jeho rodiny.

7. Vztah žalobce k jeho dětem je velmi harmonický, děti si k němu vytvořily velmi silné citové vazby a mají ho velmi rády, a proto by zrušení jeho trvalého pobytu v České republice značně narušilo fungování a veškeré zázemí celé rodiny a mohlo by zejména u nezletilé dcery A. negativně ovlivnit její vývoj a citovou a psychickou pohodu. Úmluva o právech dítěte vůbec neřeší, zda je možné či vhodné rozdělit rodinu autoritativním rozhodnutím státního orgánu o zrušení platnosti povolení k pobytu jednoho z členů rodiny.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 10. 2016 žalovaná odkázala na spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěr, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je podložen konkrétními poznatky k osobě žalobce. Žalovaná se vypořádala s tím, zda napadené rozhodnutí nepřiměřeně nezasáhne do života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobce

10. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 5. 12. 2016 žalobce setrval na svojí žalobní argumentaci. Zdůraznil, že žalovaná se zabývala pouze ekonomickou stránkou fungování jeho rodiny a pominula citové vazby mezi jednotlivými rodinnými příslušníky.
11. Podáním ze dne 7. 3. 2017 pak k důkazu navrhl listinu „Hodnocení žákyně A. S.“, vystavenou Mgr. P. K., zástupcem ředitele Základní školy Brno, Kamínky 5. Tento důkaz má svědčit o tom, že žalobce se aktivně zajímá o školní docházku své dcery A. S., a že je se školou v pravidelném kontaktu.

V. Jednání konané dne 5. 6. 2018

12. Zástupce žalobce při jednání zdůraznil, že správní orgány nerespektovaly žalobcovy rodinné vazby. Nezletilá dcera bude navštěvovat vysokou školu. Rodina přitom vzhledem k udělenému azylu nemůže žalobce navštěvovat v Kosovu. Zdrojem příjmů rodiny je živnost žalobcovy manželky. Žalobce jí bude při podnikání pomáhat a bude tak živen v rámci rodiny.
13. Žalobce sám pak konstatoval, že mu je 54 let. Vyjádřil omluvu za předchozí trestnou činnost, nyní se již bude chovat řádně. Dcera je na něm závislá.
14. Žalovaný se z jednání omluvil.
15. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a k důkazu četl listiny předložené žalobcem [nájemní smlouvu uzavřenou dne 7. 3. 2007 mezi pronajímatelem Statutárním městem Brnem, městskou částí Brno-Líšeň, a nájemci R. S. a B. S. ohledně bytu č. 1 na adrese Brno, Molákova č. p. 2150, č. or. 13; potvrzení Základní školy Brno Čejkovická 10 ze dne 7. 6. 2016, že A. S. je ve školním roce 2015/2016 studentkou 8.A třídy; potvrzení Střední odborné školy Morava o. p. s. ze dne 5. 6. 2018, že A. S. je studentkou prvního

ročníku školy ve školním roce 2017/2018 v denním studiu; nedatované *Hodnocení žákyně A. S.*, vystavené Mgr. P. K., zástupcem ředitele Základní školy Brno, Kamínky 5 (žákyně má průměrný prospěch, její chování je velmi dobré, rodiče jsou se školou v pravidelném kontaktu); potvrzení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2018 o praxi vykonané A. S. v období od 30. 5. 2018 do 1. 6. 2018 na oddělení veřejného rejstříku; vyrozumění Magistrátu města Brna, Živnostenského úřadu města Brna, ze dne 9. 1. 2017, o zápisu údajů o provozovně do živnostenského rejstříku (živnostník: R. S., provozovna: X 33/68, Brno, předměty podnikání: holičství, kadeřnictví, manikúra, zahájení provozování živnosti: 16. 1. 2017); *Smlouvu o nájmu prostoru, sloužícího k podnikání (pro podnikatelský pronájem) č. MCBSev/004976/16/OB/G*, uzavřenou dne 13. 6. 2016 mezi pronajímatelem Statutárním městem Brnem, městskou částí Brno-sever, a nájemkyní R. S. ohledně nebytového prostoru č. 609 v domě č. or. 68, č. p. 33 na ulici X v Brně], vyjma těch, které již byly obsahem správního spisu (dodatek č. 4 ze dne 15. 1. 2013 k nájemní smlouvě ze dne 7. 3. 2007).

VI. Posouzení věci soudem

16. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Soud se v dané věci v zásadě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovanou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Na argumentaci žalované pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích námitek a žalobních bodů.
18. Podstata celé věci stojí na posouzení, zda byly u žalobce naplněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*.
19. Jak vyplývá ze správního spisu, rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 8. 2012, č. j. 5 T 147/2012-321, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. 4 To 448/2012, byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 téhož zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců ve věznici s dozorem nepodmíněně. Jinými slovy, žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslných trestných činů k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
20. Na tomto závěru ničeho nemění skutečnost, že žalobce byl účasten amnestie prezidenta republiky. Jak totiž vyplývá z usnesení Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2013, sp. zn. 5 T 147/2012, jímž bylo o použití amnestie rozhodnuto, podle čl. III odst. 1 a odst. 2 rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii ze dne 1. ledna 2013, se žalobci s podmínkou, že se nedopustí trestného činu v době odpovídající lhůtě pro zahlazení odsouzení, promíjí nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 14 měsíců (resp. jeho nevykonaná část). V případě žalobce tak došlo k agraciaci (prominutí či zmírnění trestu), ovšem nikoliv k rehabilitaci, tedy zahlazení důsledku trestu, což je patrné i z textu

samotného rozhodnutí o amnestii. V jeho člancích I a IV je výslovně uvedeno, že na osoby, kterým se promíjí trest podle uvedených článků, se hledí, jako by odsouzeny nebyly. *A contrario*, článek III vztahující se na žalobce takové ustanovení neobsahuje, na žalobce se proto i po užití amnestie hledí jako na odsouzeného, což je v dané věci klíčové (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 61/2015-69, č. 3496/2016 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). I nadále tak ve vztahu k možné aplikaci § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že žalobce–cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. První žalobní námitka tak nebyla důvodná.

21. Druhý žalobní bod míří na problematiku posouzení přiměřenosti zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, týká se tedy druhé podmínky, jež musí být splněna, aby bylo možné zrušit platnost povolení k trvalému pobytu cizince.
22. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
23. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se opakovaně zabývaly jak správní soudy, tak Evropský soud pro lidská práva. Podle této judikatury musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1. povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); 2. délka pobytu cizince v hostitelském státě; 3. doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; 4. stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); 5. počet nezletilých dětí a jejich věk; 6. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); 7. rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); 8. imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a 9. věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
24. Žalobce namítal, že má v České republice veškeré rodinné a sociální zázemí: manželku, tři děti a vnuka. S dětmi má velmi dobrý vztah, zrušení jeho trvalého pobytu by mohlo narušit harmonické fungování rodiny, zejména u nezletilé dcery A. by pak mohlo negativně ovlivnit její vývoj. Žalovaná přitom nedůvodně akcentovala toliko ekonomickou stránku věci a pominula citové vazby mezi členy rodiny.

25. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že zrušení trvalého pobytu žalobce na území nepřiměřeně nezasáhne do jeho života nebo do života jeho rodinných příslušníků. Žalobce je dlouhodobě nezaměstnaný, s manželkou mají zažádáno o sociální dávky a v současnosti pobírají příspěvek na bydlení a na děti. Rodinu podporuje příbuzná jeho manželky, která žije v Rakousku. Dle žalované nemá žalobce na území žádné zohlednitelné ekonomické zázemí, tedy zdroj vlastních příjmů, na kterých by byla jeho rodina existenčně závislá. Skutečností zůstává, že žalobce má na území tři děti ve věku 14, 22 a 23 let. S ohledem na zjištění orgánu sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD) městské části Brno-Líšeň o tom, že s nezletilou A. S. jsou výchovné problémy, že jí byla opakovaně udělena kázeňská opatření, a to včetně ředitelské důtky, že domácí příprava je nepravdivá a nedostačující, a že spolupráce rodičů se školou je minimální, nelze podle žalované dospět k závěru, že žalobce dosud dbal na školní docházku a prospěch nezletilé A. Nelze tak mít za to, že jeho případná nepřítomnost na území negativně zasáhne do výchovy jeho nezletilé dcery. V této souvislosti pak žalovaná poukázala i na Úmluvu o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), která nestanoví, že oba rodiče musí žít společně s dítětem v jednom státě, a naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů dojít může a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Napadené rozhodnutí proto žalobci nebrání v plnění jeho rodičovských práv a povinností a nebrání mu v kontaktu s dětmi ani s manželkou.
26. Soud ze správního spisu dále zjistil, že žalobce v minulosti požádal v České republice o azyl. Řízení o udělení azylu bylo zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-685/VL-19-P07-2002, protože se ukázalo, že žalobce vystupoval pod falešnou identitou (pod jménem svého bratra V. S., narozeného X). Později mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů s účinností od 19. 6. 2006. Manželce, synům i dceři žalobce byla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu.
27. Co se týká další deliktní činnosti žalobce, výpis z rejstříku trestů ke jménu B. S. obsahuje pouze jeden odsuzující rozsudek, a to shora citovaný rozsudek Městského soudu v Brně sp. zn. 5 T 147/2012, dle zprávy Vězeňské služby České republiky byl B. S. vězněn následovně: ve vazbě byl od 20. 11. 2009 do 30. 12. 2009 a ve výkonu trestu odnětí svobody od 11. 4. 2012 do 11. 12. 2012 (zde vazba trvala do 6. 11. 2012). Pokaždé jej navštěvovala manželka a děti. Žalobce se rovněž dopustil přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), řídil motorové vozidlo s neplatnou technickou kontrolou, za což mu byla uložena pokuta 500 Kč. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 20. 7. 2011.
28. Ministerstvo při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu vycházelo i z odsuzujícího rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2006, č. j. 5 T 116/2006, dle něhož pachatel V. S. společně s dalšími členy organizované skupiny prořezávali zadní pneumatiky vozidel, následně poškozené vozidlo sledovali až do okamžiku, kdy řidič z důvodu defektu zastavil, poté se přiblížili a odcizovali z poškozených vozidel různé osobní věci poškozených, přičemž tuto činnost páchali dlouhodobě. V. S. tak spáchal trestný čin krádeže, trestný čin poškozování cizí věci a trestný čin nedovoleného držení platební karty, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce tří let odložený na zkušební dobu pěti let a peněžitý trest ve výměře 500 000 Kč. Ministerstvo v této souvislosti vycházelo ze skutečnosti, že dle sdělení Policie České republiky se B. S. vydával za svého bratra V. a pod jeho jménem páchal trestnou činnost, přičemž B. S. v azylovém řízení jako datum svého příchodu na území České republiky uvedl datum 21.

8. 2000. Z toho důvodu přihlíželo ministerstvo pouze k jednomu odsuzujícímu rozsudku vydanému na jméno V. S., neboť u zbylých dvou byly trestné činy spáchány ještě před údajným příchodem B. S. na území České republiky. Žalovaná v napadeném rozhodnutí úvahu ministerstva shledala nedostatečně podloženou, nelze však přehlížet, že sám trestní soud ve věci sp. zn. 5 T 147/2012 neměl pochyb o tom, že to byl právě B. S., kdo pod jménem V. jako člen organizované skupiny vykrádal vozidla.
29. Skutková zjištění žalované, jakož i její hodnotící úvahy ohledně aplikace podmínky přiměřenosti zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, soud shledal dostatečnými a souladnými se zákonem.
30. Zde se soud v první řadě ztotožnil s argumentací správních orgánů, že žalobci bylo toliko odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Žalobci tedy nebyl zakázán další pobyt v České republice, a ten tak může požádat o pobytové oprávnění nižšího standardu (např. o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny či zaměstnání – viz str. 4, 5 rozhodnutí ministerstva). Tato skutečnost významným způsobem oslabuje argumentaci žalobce o nepřiměřenosti rozhodnutí žalované.
31. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, odsouzení pro závažný zločin je zásadně důvodem, pro který je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince přiměřené zrušit mu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním.
32. V daném případě byl sice žalobce odsouzen toliko za přečiny, další zjištěné skutkové okolnosti však nepoukázaly na závěr o nepřiměřenosti zrušení žalobcova trvalého pobytu. Zde je nutno v první řadě uvést, že žalobce zásadně neprotil faktickým zjištěním správních orgánů, spíše proti jejich hodnocení. Nebylo tudíž např. prokázáno, že by to byla toliko žalobcova legální ekonomická aktivita (příjem), na níž by zásadním způsobem záviselo saturování základních životních potřeb členů jeho rodiny. Nijak nebyla prokázána ani „závislost“ řádné výchovy žalobcovy nezletilé dcery (v době rozhodování žalované čtrnáctileté) na trvalé přítomnosti žalobce. Citová vazba mezi žalobcem a jeho potomky zůstala toliko v rovině tvrzení. Správní orgány v tomto ohledu správně vycházely též z věku žalobcových potomků. Zde je nutno konstatovat, že soud žádným způsobem nesnižuje případné emoční vazby mezi žalobcem a jeho nejbližšími rodinnými příslušníky. Nebylo však prokázáno, že by tyto byly takové intenzity, aby žalované znemožnily rozhodnout o zrušení žalobcova trvalého pobytu. Je zřejmé, že pokud má cizinec rodinné příslušníky, tak se změna jeho pobytového oprávnění může tak či onak dotknout jejich vzájemných vazeb, a to nejen ekonomických, ale též citových. Právě vzhledem k této skutečnosti jsou správní orgány povinny provést vyhodnocení přiměřenosti učiněného pobytového opatření. To však neznamená, že by jakákoli taková rodinná vazba měla znemožnit účinnost zákonem předpokládaných aktů pobytových úřadů. Cíl vyhodnocování přiměřenosti je tak nutno spatřovat zejména v tom, aby příslušné orgány při výkonu svých pravomocí nečinily excesy a přihlížely k odlišným životním příběhům jednotlivých cizinců. V daném případě tuto svoji povinnost naplnily.

33. K žalobcem navrženým důkazům nutno uvést, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)]. Soud tedy nemohly ovlivnit důkazy týkající se skutečností nastalých po vydání rozhodnutí žalované (podnikání žalobcovy manželky, studium žalobcovy dcery na střední škole, její dvoudenní praxe na soudě). Žalobce se v řízení před soudem zejména snažil dokázat, že jeho dcera řádně studuje, a žalobce se o její výchovu zajímá. Jak ovšem vyplývá z již výše uvedeného, soud by při hodnocení těchto skutečností ani nemusel být tak striktní jako žalovaná, která dospěla k závěru o nezájmu žalobce a školnímu neprospěchu jeho dcery. I kdyby totiž byl vztah žalobce k jeho dceři považován za běžný a odpovídající jejímu věku, při poměrování s trestnou činností spáchanou žalobcem (a též s přihlédnutím k jeho trestní minulosti) by sama taková okolnost nezpůsobila nepřiměřenost vůči ochraně veřejného zájmu vyjádřené zrušením trvalého pobytu žalobce. V tomto ohledu by tudíž vztah žalobce a jeho dcery musel být vskutku mimořádné intenzity, a takový vztah prokázán nebyl.
34. Na tomto místě lze opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, dle něhož ten, kdo žije na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo cizince na jeho území pobývat. Žalobce tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.
35. V nyní projednávané věci se správní orgány otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně pečlivě zabývaly a jejich závěr o adekvátnosti zásahu je vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem správný. Pro úplnost nutno dodat, že soud neshledal ani žalobcem obecně poukazované porušení zásad správního řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nabytím právní moci tohoto rozsudku pozbývá účinků usnesení ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 95/2016-72, jímž soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Brno 5. června 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu